USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Ondřeje Mrákoty a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **A. T.**, zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 2. 2018, č. j. OAM-175/LE-LE05-LE27-2017, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 10. 5. 2018, č. j. 61 Az 5/2018 – 31,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalobce, státní příslušník Ukrajiny, podal dne 4. 12. 2017 žádost o mezinárodní ochranu, a to z důvodu, že mu na Ukrajině od roku 2011 hrozí nebezpečí od jeho bývalého tchána, který jej chtěl zabít, protože mu měl žalobce vrátit peníze, které dostal spolu s bývalou manželkou jako pomoc. Na policii se obrátit nemohl, protože jeho tchán je policista. Ve vlasti žil naposledy ve městě Charkov. Do České republiky přijel koncem roku 2011 na polské turistické vízum. V roce 2015 učinil prohlášení o úmyslu podat žádost o mezinárodní ochranu, ale hned další den vzal prohlášení zpět.

[2] Rozhodnutím ze dne 27. 2. 2018, č. j. OAM-175/LE-LE05-LE27-2017 (dále „napadené rozhodnutí“), bylo rozhodnuto o žádosti žalobce tak, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o azylu“), se neuděluje.

[3] Krajský soud v Ostravě (dále „krajský soud“) rozsudkem ze dne 10. 5. 2018, č. j. 61 Az 5/2018 – 31 (dále „napadený rozsudek“), zamítl žalobu proti napadenému rozhodnutí. Žalobce vytýkal žalovanému především to, že mu neudělil humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu. Důvod pro udělení humanitárního azylu žalobce spatřoval ve hrozbě pronásledování ze strany bývalého tchána a dále v jeho rodinných vazbách. Z obsahu napadeného rozhodnutí vyplynulo, že žalovaný neudělení humanitárního azylu odůvodnil tím, že žalobce je dospělý, je plně právně způsobilý, je zdravotně zcela v pořádku a nemá žádná zvláštní omezení ani potřeby. Námitka, že neudělení

humanitárního azylu žalovaný nedostatečně odůvodnil, je proto zcela nedůvodná. Žalobce se v průběhu správního řízení o žádných rodinných příslušnících a rodinných vazbách nezmínil. Žalovaný proto neměl žádný důvod posuzovat, zda tato skutečnost mohla být důvodem pro udělení azylu z humanitárních důvodů či pro udělení doplňkové ochrany. Pouhá skutečnost, že má žalobce v České republice přítelkyni, která zde žije na základě uděleného dlouhodobého pobytu s dítětem, nemůže být posuzována jako důvod, pro který by žalobce nemohl vést svůj soukromý či rodinný život v zemi původu, krajský soud proto posoudil námitku porušení § 14a zákona o azylu jako rovněž nedůvodnou.

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti napadenému rozsudku **kasační stížnost** z důvodu, který podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), tedy z důvodu, že napadený rozsudek je založen na nesprávném právním posouzení a navíc je nepřezkoumatelný. Stěžovatel má za to, že kasační stížnost je přijatelná, neboť krajský soud se odklonil od své dosavadní judikatury a ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu v otázce posouzení požadované intenzity odůvodněného strachu z pronásledování podle § 12 písm. b) zákona o azylu a požadované intenzity a důkazního břemene ve vztahu k obavám podle § 14a zákona o azylu.

[5] Stěžovatel namítá, že krajský soud se nevypořádal se žalobní námitkou, že správní orgán nedostatečně zjistil skutečný stav věci bez důvodných pochybností a nesprávně dospěl k závěru, že stěžovatel nesplňuje podmínky pro přiznání některé z forem mezinárodní ochrany. I v případě opakovaných žádostí o azyl je nutné, aby bylo se stěžovatelem vedeno řádné řízení a hájeny veškerá jeho práva. Správní orgány nikterak nevyzvaly stěžovatele k doložení adekvátních dokladů potvrzujících nová tvrzení, které nemohl uplatnit v rámci své první žádosti. Nelze zcela přenášet důkazní břemeno pouze na stěžovatele. Vlivem času se situace razantně změnila, což krajský soud nikterak nezohlednil. Stěžovatel proto navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na své vyjádření k žalobě. Žalovaný vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci a napadené rozhodnutí je ve vztahu k důvodům žádosti o mezinárodní ochranu odůvodněno v dostatečném rozsahu. Žalovaný navrhuje kasační stížnost zamítnout pro nedůvodnost, pokud ji soud neodmítne pro nepřijatelnost.

[7] Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost je podána včas a je proti napadenému rozsudku přípustná, zabýval se proto otázkou, zda kasační stížnost podstatně přesahuje svým významem vlastní zájmy stěžovatele ve smyslu § 104a s. ř. s. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být kasační stížnost odmítnuta jako nepřijatelná. K tomu, kdy je kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany přijatelná, existuje početná a ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu (viz zejm. usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, všechna zde citovaná judikatura dostupná na www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost **je nepřijatelná.**

[8] Stěžovatel v žalobě namítal pouze nesprávné posouzení ve vztahu k humanitárnímu azylu podle § 14 zákona o azylu a neudělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Krajský soud tuto žalobní námitku vypořádal, jeho rozhodnutí tak není nepřezkoumatelné. Stěžovateli nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. Nejednalo se o opakovanou žádost o mezinárodní ochranu,

která by byla žalovaným vyhodnocena jako nepřípustná podle § 11a odst. 1 zákona o azylu. Žalovaný poukázal na to, že stěžovatel měl v době, kdy mu dle jeho tvrzení hrozilo nebezpečí od bývalého tchána, možnost podat žádost o mezinárodní ochranu. Z prohlášení učiněného v roce 2015 však žalovaný nevyvodil důsledky v tom smyslu, že by nynější žádost vyhodnotil jako opakovanou, a z ničeho neplyne, že by řízení o mezinárodní ochraně nebylo řádně vedeno. Z pohovoru ze dne 15. 12. 2017 i následného seznámení se s podklady rozhodnutí vyplývá, že žadatel nechtěl na podporu svých tvrzení doložit žádné materiály či dokumenty. Stěžovateli byla dána možnost doplnit podklady, případně uvést další skutečnosti.

[9] Krajský soud posuzoval žalobu v rozsahu uplatněných žalobních bodů, a z tohoto důvodu se vyjádřil zejména k § 14 a § 14a zákona o azylu. Krajský soud se přitom vyjádřil i k nově tvrzené skutečnosti, a to že stěžovatel má na území České republiky přítelkyni s dlouhodobým pobytem. Z ustálené judikatury vyplývá, že posouzení možných důvodů pro udělení humanitárního azylu je otázkou správního uvážení, které soud přezkoumává pouze v omezeném rozsahu. Humanitární azyl lze udělit v případě hodném zvláštního zřetele (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 – 55). Samotná existence rodinného života na území České republiky zpravidla není důvodem hodným zvláštního zřetele ve smyslu § 14 zákona o azylu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2014, č. j. 4 Azs 88/2014 - 18). Judikatura připustila, že zásah do rodinného života cizince může představovat důvod pro naplnění podmínek k udělení doplňkové ochrany, avšak pouze za velmi výjimečných okolností (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2015, č. j. 3 Azs 256/2014 – 27, a ze dne 21. 3. 2018, č. j. 6 Azs 6/2018 - 33).

[10] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, k závěru, že jeho ustálená judikatura poskytuje dostatečnou odpověď na námitky obsažené v kasační stížnosti a neshledal, že by se krajský soud od této judikatury odchýlil.

[11] Nejvyšší správní soud tedy konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji. O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. září 2018

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu